

1. kapitola

Když konečně zase všichni seděli v autě, byla nálada zhruba na bodě mrazu.

Šarlota opírala hlavu o okno a plakala.

„Málem nám Dustyho zajeli,“ vzlykala. „A málem jsme už byli bez psa a všechno by pak bylo úplně na nic. A vůbec: Už nechci jet na žádnou dovolenou! Možná že Dusty zase uteče a... my už ho nikdy nenajdem!“

„Teď už ale opravdu dost,“ prohlásil tatínek ze sedadla spolujezdce. „Všechno dobře dopadlo. I když vůbec nechápu, co se s tím psem tak najednou stalo. Něco takového nikdy neudělal!“

„Jestli se to stane ještě jednou, bude muset do psí školy,“ dodala maminka ve chvíli, kdy zrovna předjížděla

dodávku. A až budeme na místě, tak ho nepustíš z vo-
dítka, slyšíš, Pavle?“

„Ale no jo,“ zabručel hoch a prostrčil ruku sítí dozadu, aby Dustyho pohladil. Ale pes nepřišel jako obvykle, aby mu oblízal prsty, jen tiskl čenich k oknu a pořád ještě se třásl po celém těle. Něco s ním není v pořádku, pomyslel si Pavel. „Kdybys tak uměl mluvit,“ řekl tiše. „Pak bys nám mohl povědět, co se stalo...“

Trvalo ještě dlouho, než si Dusty zase lehl. Ale chlapci neušlo, že má pořád nastražené uši. A tiše kňourá, jako kdyby ho něco trápilo.

Byla už skoro tma, když se na obzoru objevily první obrysy hor. Docela vysoko na jejich vrcholcích ještě ležel sníh, a zapadající slunce zalilo protilehlé skalní stěny do červené záře, takže to vypadalo, jako kdyby na ně svítil nějaký obrovský reflektor.

„Pěkně,“ špitla Šarlota. „A tam všude jako budeme šplhat? Hned zítra?“

„Jasně,“ prohlásil tatínek, „vylezeme na každou horu. A když budeme mít štěstí, určitě najdeme i nějaká kam-
zičí vajíčka!“

„Fakt?“ zeptala se Šarlota. „A jsou veliká?“

Tatínek potřásl hlavou. „Malá a černá,“ vysvětlil. „Kula-
latá trochu jako čokoládová vajíčka.“

Pavel smíchy skoro vyprskl. Věděl, že kamzíci žádná vejce nesnášejí. Jsou to koneckonců horské kozy a žádné slepice! Ale neřekl nic. Šarlota pozná již brzy sama, co měl tatínek těmi čokoládovými vajíčky na mysli.

A najednou se už zase těšil na prázdniny, i když už byl tak unavený, že se mu sama zavírala oční víčka. Teprve když konečně dojeli do vesnice, v níž si pronajali ubytování, naklonil se znovu zvědavě dopředu. Domy po pravé a levé straně ulice se krčily jako tmavé stíny ve světle pouličních lamp a za několika okny problikávalo světlo televize, ale jinak toho k vidění moc nebylo. Kostel za vysokou zdí, hřbitov, který se svými kříži působil poněkud tajemně, a benzínka, která měla zavřeno.

„Že sis prdnul?“ zašeptala Šarlota vedle něj.

„Ani náhodou,“ odpověděl bratr. Ale cítil to také! Smrdělo to pořádně. A muselo se to linout od kravského hnoje. Hned nato také uviděli pastvinu a na ní krávy stojící u plotu, které jen líně zvedly hlavy, když kolem nich projížděli.

„Přesně tak jsem si to představoval,“ radoval se tatínek. „Takhle musí ta pravá alpská vesnice vypadat!“

„A být cítit!“ doplnila maminka.

Chlapec si nebyl jistý, jestli má maminka taky radost. Možná že by ji víc těšilo, kdyby tady bylo místo krav

pár obchodů s módním oblečením, napadlo ho ještě, když vtom se o slovo přihlásila navigace: „Jste v cíli.“

„Cože?“ zvolal tatínek a vykoukl bezradně z okna. Neviděl však nic víc než jednu stodolu, stáj a široko daleko žádný dům.

„No, výborně,“ prohlásila maminka a šlápla na brzdu, „prázdninové bydlení v kravíně!“

Ted' už si byl hoch absolutně jistý, že by se maminka nejraději rovnou otočila a jela zpátky!

Šarlota začala znovu plakat. „Já ale nechci bydlet v kravíně,“ vzlykala.

Ve stejný moment začal štěkat Dusty. Z přítmi se k nim blížilo kolo. A docela rychle. Vykrajovalo si silnicí pěkné obloučky! Občas problikla pouliční lampa.

„Bude nejlepší, když se zeptám,“ prohlásil tatínek a vystoupil. Dusty škrábal packami na okno a vrčel.

„Jen klid,“ chlácholil ho chlapec. „To je jen někdo, kdo tady bydlí. Ten nám nic neudělá.“

Cyklista zastavil hned vedle jejich auta. Pavel teď viděl, že na kole sedí kluk, nanejvýš tak starý jako on. Černé vlasy mu trčely do všech stran, na sobě měl černé triko s kapucí a s obrázkem jakési hudební skupiny. Vlastně všechno tak nějak v normálu – až na ty kožené kalhoty lesknoucí se špínou! Krátké kožené kalhoty,

kteřé mu sahalý po kolena. Vykukovalý z nich holé nohy, kteřé se zase ztrácelý v zabláčených holínkách. Na jedné podrážce měl přilepený veliký kus bahna, kteřý nápadně připomínal kravské lejno.

Pavel sroloval okýnko o kousek níž, aby mohl slyšet, co si tatínek s tím klukem povídá.

„Promiň, hledáme Ostrohorskou ulici...“

Kluk přikývl. Ale neřekl ani slovo. Jen zvědavě nakukoval do auta. Maminka zvedla ruku na pozdrav a mávla na něj. I Pavel zamával. Šarlotka se schovala za bratrova ramena. A Dusty tiše vrčel.

„Ostrohorská ulice?“ zopakoval tatínek způsobem, jakým by mluvil s někým, kdo není zrovna nejchytřejší.

Kluk znovu přikývl. Pak sesedl z kola a strčil tatínkovi do ruky řídítka, aby mu podržel kolo. A pak si obešel jejich auto, jako kdyby ještě nikdy předtím neviděl starého, na několika místech promáčknutého passata. Nakonec se sklonil ke značce.

„Berlín!“ zvolal tatínek. „Jsme z Berlína. A hledáme Ostrohorskou ulici.“

Chlapec se znovu napřímil. A ještě jednou přikývl, než prohlásil: „Jasánek.“

„Cože?“ zeptal se tatínek.

„Jasánek,“ zopakoval. „Nahóru. Tak frčíme!“

Vzal své kolo a nasedl na něj. Aniž by se ještě ohlédl, šlápl do pedálů a vyrazil. Po několika metrech zahnul na polní cestu. A pak už bylo vidět jen jeho zadní světlo, jak poskakuje přes výmoly.

„Nemám tušení, co tím myslel,“ prohlásil tatínek, když znovu nastoupil do auta.

„Moc toho opravdu neřekl,“ konstatovala maminka. „Ale myslím, že bychom měli jet za ním.“

Nastartovala motor a rovněž odbočila na polní cestu. Když světla auta znovu dohnala malého cyklistu, uviděli, jak na ně mává.

„Fajn,“ řekl tatínek, „měla jsi pravdu. Jen doufám, že skutečně pochopil, kam se chceme dostat...“

Polní cesta se vinula několika úzkými zatáčkami vzhůru do kopce, ale zdálo se, že ten kluk se tady opravdu vyzná. Jel teď na kole vestoje, aby kopec vůbec vyšlapal. Auto se za ním táhlo rychlostí šneka. Nalevo i napravo se tyčily vysoké stromy, ale teď už byla taková tma, že mohli sotva rozeznat jejich kmeny. A jak vjížděli dál do lesa, tím to bylo strašidelnější.

Šarlotka znovu přitiskla hlavu na bratrovo rameno a Dusty zavrčel pokaždé, když se venku mihl nový stín. Dalo se stěží odhadnout, jestli to byl kus skály, hromada

dříví – či snad nějaké zvíře! Obrovský jelen, divoké prase, medvěd...

Maminka zřejmě právě myslela na něco podobného, protože prohlásila: „Tohle nemůže být správná cesta. Hned, jak to bude možné, se otočím a pojedu zpátky do vesnice.“

Ale cesta byla příliš úzká na to, aby se otočili. A pak jim to červené zadní světlo kola najednou zmizelo z dohledu! Bylo prostě pryč, jako kdyby se propadlo do země.

„To snad není možné,“ řekl tatínek. „Co se to tady děje?“

Pavel cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Možná je to celé nějaká léčka, napadlo ho. Ten kluk na kole patří k nějaké bandě, která po nocích číhá na turisty a láká je do lesa. A nejspíš na ně každou chvíli zpoza stromů vyskočí nějaký výrostek a přepadnou je!

Za sebou uslyšel hlasitě oddechovat Dustyho. A byl rád, že je pes s nimi. Věděl o něm, že by udělal cokoli, aby je ochránil. Když naježí srst v zátylku a vycení zuby, vypadá skoro jako vlk. S trochou štěstí se nějaká banda neodváží na ně zaútočit a oni přece jen nějak vyvážnou...

Passat znovu projel s rachotem jakousi dírou. A hned nato se cesta najednou prudce svažovala dolů, do jakési prolákliny. A teď znovu zahlédli zadní světlo! Ale bylo tam ještě jedno, které problikávalo mezi stromy.

„Myslím, že tam před námi je nějaký dům,“ řekl tatínek a naklonil se dopředu, že hlavou skoro narazil do předního skla. „To musí být ono. V e-mailu psali něco o tom, že to ubytování má být někde na příjemném, klidném místě.“

Na jeho hlasu bylo znát, že on sám si potřebuje dodat trochu odvahy. Ale nemýlil se. Za další zatáčkou cesta končila na louce, na níž stál velikánský statek. A ve všech oknech se svítilo! Nade dveřmi visela cedule:

FIŠBACHERŮV DVŮR –
PRÁZDNINOVÉ UBYTOVÁNÍ K PRONÁJMU.

Ten kluk v kožených kalhotách právě opřel svoje kolo o domovní zeď a ukázal na ně zdvižený palec.

Byli skutečně na místě! A pak už se ve dveřích objevila jakási silnější blond paní a vesele na ně mávala.

„Všechno je v pořádku, Dusty,“ konejšil Pavel psa. „Můžeš přestat vrčet, žádná banda tu na nás nečíhá, dělali jsme si starosti úplně zbytečně.“

„Jaká banda?“ zeptala se Šarlotka vystrašeně.

„Zapomeň na to,“ odpověděl jí bratr. „Dusty a já máme všechno pod kontrolou.“

